

bratca. Veliko veselja je imel nad tvojim pismom. Zatorej pa tudi tebi pošlje dar; le poglej, to lepo, zlato knjigo!“

Rozko od veselja zopet oblijejo solzice, ki so pa ves smeh njenih součenk poplavile. Prijazno se jej nasmejejo in čestitajo k lepemu darilu.

Bogato obdarovane deklice hité zdaj veselo domóv, a najveselejša je bila — Rozka. Brž, ko domóv pride, hotela je razveseliti Stanka, a soba je bila prazna. Hitela je v drugo sobo in tam je našla bratca v materinem naročji — zdravega. Oj veselje! — nove hlače in piščalka! Vrh tega še preljubo zdravje! Stanko nij mogel zvečer v posteljo, predno nij še jedenkrat zapiskal in potlej še jedenkrat — jedenkrat tudi Rozka — in jedenkrat še celó — presrečna mati. — O da bi zmirom piskala ta piščalka in pela — bratovsko ljubezen!

D. Majarón.

Kje je blagi, rajski čas!

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko bil sem majhen déček jaz,
Po domovini sem hodéval,
Vesele pésence prepéval?
Ko še v nedólznosti sem bíl,
Metúljce písane lovíl;
Ko támkej v ribniku pri gôri
Še čakal ribic sem ob zôri?

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko smo roditelja in jaz
Na véčer šétat se hodíli,
Dovóljni vsi se veselíli?
Ko moja draga mámica
Nebeske zvezde kázala,
In drazega Bogá molíti
Učil me oča je čestíti?

Oh, kje je blagi, rajski čas,
Ko še s prijátelji sem jaz
V učilnico vesel zahájal,
Koristnih ukov se navájal?
Nikjer jih nij, nikjér jih nij
Nedolžnega detinstva dníj!
Zamán po njih sedáj vzdihújem
Mladéníc žalosten na tujem.

Janko Leban-Libijanski.

O t r ô k u.

Spávaj, sládkí otročiček!
Angelj božji brani te;
Srce máternje pri tebi
Čuje in radúje se.

Blágor tebi, ki zakrita
Še ti je bridkóst svetá;
V rádoti žaré ti lica,
Srce žalosti ne zná.

A nedolžna doba mine,
Čas veselja in mirú;
Skóraj svét odprt ti bode,
Poln pregrešnega sladú.

Spávaj v miru, sladko déte!
Roka božja krije te;
Angeljček nad tóboj čuje,
In radúje mati se.

Savo Zorán.